

DOBER PARTNER JE KLJUČEN ZA USPEH PROJEKTA

pripravila: ŠPELA POGAČNIK

Pogovor z Darjo Štiherl, profesorico germanistike in koordinatorico mednarodnih projektov na Srednji šoli za gostinstvo in turizem Celje

Navodila za izvajanje projektov mobilnosti poudarjajo predvsem predhodne priprave. Kakšno jezikovno pripravo so imeli vaši dijaki pred odhodom v tujino?

Večinoma gre za dijake zadnjih letnikov, ki imajo že solidno jezikovno znanje, so pa zelo zasedeni, saj so pogosto dejavni v ekipah za catering na regionalni in državni ravni, na prireditvah, kot so podelitev nagrad najboljšim podjetnikom, podelitev viktorjev, svetovni kongres čebelarjev pa tudi na kulturnem področju, na primer v gledaliških skupinah. Zaradi izmenskega pouka smo morali najti tako rešitev, da s pripravami ne bi povzročali odsotnosti od pouka. Zato smo se učitelji tujih jezikov povezali in v sklopu rednih ur in v obliki dodatnih ali projektnih nalog dijakom posredovali posebna gradiva, na voljo pa smo jim bili tudi v okviru svetovalnih ur. Poleg tega opozarjamo, naj bodo tudi pri drugih predmetih, na primer zgodovini ali geografiji pozorni na vsebine, ki se nanašajo na državo, v katero se odpravljajo. Vendar izkušnje kljub vsemu kažejo, da je jezikovna priprava najučinkovitejša v kraju namestitve samem, saj so učenci tam strašansko motivirani za komunikacijo in jezika se učijo, če lahko tako rečem, z vsemi čutili. Ob prihodu so imeli tudi petdnevni tečaj španščine s poudarkom na jeziku stroke.

Že pri prvem projektu Leonardo da Vinci, ki ste ga izvedli leta 2002, je šla na usposabljanje v tujino hkrati skupina učiteljev in skupina učencev, pozneje ste to prakso nadaljevali. Kako da ste se odločili za tako obliko?

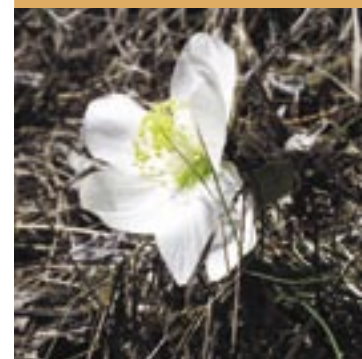
Takrat smo prijavi dva projekta in obe prijavi sta uspeli. Ker v začetku nismo imeli prave predstave, kaj pomeni peljati deset ali dvajset dijakov v tujino za toliko časa, smo se odločili, da bomo projekta izvajali sočasno, se pravi ob istem času na istem kraju in z istimi partnerji. Želeli smo zagotoviti dvoje: z vidika učiteljev spoznati učne vsebine in metode poučevanja, na drugi strani pa spremljati dijake ter ugotoviti, kje bi lahko izboljšali njihovo pripravo, da bi bil tak projekt še kakovostnejši. Učitelji tujih jezikov smo dejavno sodelovali tudi pri strokovnih predmetih in sami ugotavljali, kje so vrzeli v znanju na področju stroke. Tako smo prvič spoznali, da moraš za poučevanje jezika stroke, to stroko najprej tudi v svojem jeziku dobro poznati, da lahko vključiš ustrezne vsebine in besedišče. Pri pripravi koktejl, na primer, v nemščini ne gre brez besede

leuterzucker. Ta pomeni posebno sladkorno raztopino, ki se uporablja za mešanje koktejl. Prav pri tem prvem projektu smo prišli tudi na idejo, da bi poskusili po vzoru evropskega jezikovne mape pripraviti seznam ključnih kompetenc, potrebnih za delo v tujini.

Katero jezikovno mapo imate v mislih, ko omenjate evropsko jezikovno mapo?

Za vzorec smo vzeli štirijezični švicarski model, ki je bil priznan kot eden najboljših modelov. V njem je znanje razdeljeno na več ravni, A1, A2, B1, B, C1, C2, pri čemer sta C1 in C2 zelo zahtevni. Mi smo si zadali nalogo, da bi najprej določili glavne kompetence za štiri osnovne spretnosti: bralno razumevanje, slušno razumevanje, samostojno izražanje in komuniciranje, kasneje pa bodo ti sklopi verjetno razdeljeni na ravni, vendar v tem trenutku o tem še ne morem govoriti, dela bo precej. Če bodo moji kolegi koordinatorji dobili odobritev za projekt izmenjave učiteljev, bomo letos septembra mi dežela gostiteljica za skupino učiteljev, ki pripravlja mednarodne deskriptorje. Pripravili smo tudi anketo, s katero smo poskušali natančneje ugotoviti vrzeli v znanju. Vprašanja kot na primer, kaj si želel vprašati, pa nisi znal, kaj si želel povedati, pa nisi mogel, kateri stavek si najpogosteje slišal... in naše osebne izkušnje bodo temelj za oblikovanje programa priprav, ki bo omogočal celovito kulturno, jezikovno in pedagoško pripravo na nastanitev v tujini.

Zelo zanimiv je naslov vašega drugega projekta mobilnosti »Izzivi hotela s petimi zvezdicami«. Že sam naslov deluje kot zgodba o uspehu. Kakšen je bil projekt, posut s toliko zvezdami ?

Zgodba se je začela tako, da smo dobili kontaktni naslov od gospe Anice Justinek, svetovalke na CPI na področju gostinstva in turizma, naslov je bil iz Španije, iz Coste del Sol, kjer je jezikovna šola iskala partnerja za svoj projekt. Ker šola sicer izobrazuje zaposlene v prestižnih hotelih na španski obali in ima dobre stike tudi z vodilnimi

delavci, ji je tako uspelo urediti usposabljanje v hotelu, ki spada med vodilne hotele sveta, hotelu Las Dunas Beach Hotel & SPA. Naši dijaki so stopili v svet, ki so ga doslej poznali samo iz filmov, to je namreč hotel, ki ima apartmaje, velikedo 170 m², s savnami, jacuzzi, marmornatimi stenami, opremljene z najmodernejšimi avdiovizualnimi napravami, stranke so seveda cenovnemu razredu teh apartmajev primerne. V začetku nam je direktor hotela razložil, da si pri tako prestižnih gostih ne smejo privoščiti napak, zato bodo dijake

usposabljali bolj v ozadju. Mi smo se seveda strinjali in smo to razumeli. Po nekaj dneh je prišlo povabilo za ponoven razgovor. Ko smo prišli tja, je bil direktor izjemno navdušen, celotna skupina ga je izredno presenetila, saj ni pričakoval niti tako dobrega znanja na področju stroke, kaj šele jezikov. Naši dijaki so bili potem vključeni v prve vrste, tako da so imeli neposreden stik z gosti. To je bila za dijake ne le motivacija, ampak tudi spoznanje, da tisto, kar so prej doživljali kot pretirano zahtevnost - da se morajo preveč natančno učiti, da smo strogi, da smo dosledni pri ocenjevanju in preverjanju znanja - pomeni v resnici evropsko kakovost. Spoznanje, da so se tako izkazali, je dijakom prineslo ogromno samozavesti. Eden od naših dijakov, Matic Krieter, je po končani srednji šoli odšel najprej v Ameriko in delal na ladji, ki je križarila med Miami in Bahami, nato pa se je vpisal v švicarsko šolo za hotelski menedžment Les Roches. Vstop v ekipo za delo na križarki in vpis na to šolo sta mu nedvomno olajšali potrdili, ki jih je dobil na usposabljanju v hotelu Las Dunas. Nekateri drugi so dobili službo praktično takoj po vrnitvi.

Ali vi sami kot nekdo, ki je sodeloval že v petih projektih mobilnosti, občutite razliko med prvim in zadnjim bivanjem v tujini? Kaj ste se iz njih naučili?

Z vidika koordinatorja projekta je zdaj vse lažje, tako prijava kot tudi priprava in izvedba projekta. Zaradi izkušenj smo pazljivejši, mogoče natančnejši, bolj izbirčni pri partnerjih. Ugotovili smo, da je dober partner ključen za uspeh projekta. Zelo pomemben pa je tudi osebni stik. Z našim irskim partnerjem, s katerim bomo delali letos, smo že na prvem srečanju, sicer polnim medsebojne simpatije, ugotovili, kaj bi mi želeli od njih, kaj nam oni od tega lahko ponudijo, in tako zasnovali prvi okvirni programček, ki je bil temelj za nadaljnjo korespondenco. S svojim dosedanjim delom nam je tudi že uspelo razširiti informacije o projektih mobilnosti, ne samo med šolami naše stroke, ampak tudi med podjetji. V ta namen smo izvedli celo manjšo raziskovalno nalogo, kjer smo med drugim anketirali približno trideset slovenskih gostinskih podjetij, da bi izvedeli, ali so dovolj seznanjeni s projekti mobilnosti in ali so pripravljeni priznavati v tujini osvojena znanja. Odgovori so bili kar zanimivi: približno polovica anketiranih podjetij se že zaveda teh prednosti, namreč da so ti delavci bolj samozavestni, kot smo že rekli, pa tudi bolj iznajdljivi, ni jih strah pristopiti k skupini gostov, jih ogovoriti. Zato bi jim delodajalci dali odgovornejša dela, pa tudi prednost pri izobraževanjih, ki jih organizira podjetje samo. Ena od stvari, ki jih želimo razviti so mešani projekti, v katerih bodo vključeni dijaki različnih gostinskih in turističnih šol Slovenije: naš letošnji projekt je zastavljen na ta način, seveda pa si želimo, da bi ta pobuda krožila med šolami in da bi bili drugo leto tudi mi povabljeni v projekt, katerega nosilka je druga šola iz naše stroke.